

РЕШЕНИЕ

№ 828

гр. София, 11.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 14.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4511** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл.87 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано по жалба на С. Р., гражданин на А., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.Р., срещу Решение № 2012/29.03.2019 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Твърди, че административният орган е пренебрегнал фактите, касаещи ситуацията със сигурността в А. и неправилно е тълкувал и приложил нормите на чл.8 и чл.9 ЗУБ. Отправеното до Съда искане е да отмени обжалвания акт на ДАБ и да върне преписката на административния орган за ново разглеждане. В с.з. жалбоподателят се явява лично и с адв.Р., която поддържа оспорването. В последното с.з. пълномощникът на жалбоподателя адв.Т. моли за отмяна на административния акт.

Ответникът – Председателят на ДАБ, чрез юк.И. оспорва жалбата и застъпва становище за законосъобразност на обжалваното решение.

Прокурор К. от СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установена следната фактическа обстановка:

С молба рег.№ ВР-824/06.11.2018 г. по описа на РПЦ-С., отдел ПМЗ – кв.Военна рампа жалбоподателят е поискал международна закрила в РБългария. На същата дата му е съставен регистрационен лист с приложение и е извършена проверка в системата Евродак. Генериран му е ЛНЧ: [ЕГН]. Чужденецът е запознат чрез писмени указания с превод за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

С. Р. е гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място], етническа принадлежност - таджик, с религия – мюсюлманин-шиит, семейно положение - женен. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ, тъй като кандидатът не е представил документ, удостоверяващ неговата самоличност. Установено е, че жалбоподателят се намира на територията на РБългария заедно със съпругата си Т. Р. и с малолетните си деца А. Р. и Ф. Р..

Молбата от 06.11.2018 г. е последваща по смисъла на § 1, т.6 от ДР на ЗУБ. За пръв път чужденецът е подал молба вх.№ 2397/22.08.2016 г. по описа на РПЦ-Х.. В административното производство през 2016 г. с чужденеца е проведено интервю рег.№ УП-9724/31.08.2016 г. (л.76). С. Р. е заявил, че е напуснал А. през м.юни 2016 г. без документи. Преминал е в И., където е останал около 20 дни; след това отишъл в Турция, където е останал още 40 дни. Впоследствие нелегално влязъл на българска територия. Заявил е че е напуснал родината си, защото в началото на 2016 г., когато отивал на работа, бил задържан от талибаните. Бил обвинен в доносничество, събиране на информация и предоставянето и на държавата. След като талибаните разбрали, че той не се занимава с такива дейности, поискали откуп, за да го пуснат. Майката на чужденеца заплатила откуп в размер на 1000 долара и той бил освободен. На интервюто чужденецът е заявил, че от властите в РБългария иска да му помогнат да стигне до Германия. На въпроса дали потвърждава молбата си за закрила той е отговорил, че няма да остава тук, за да се наложи да я потвърди.

С Решение № УПХ-72/02.09.2016 г. на интервюиращ орган при ДАБ, на основание чл.70, ал.1 във вр.с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила на С. Р. е отхвърлена. Така постановеното решение е обжалвано пред Административен съд-гр.Х. в частта, с която му се отказва предоставянето на хуманитарен статут, който с Решение № 567 от 07.08.2017 г. по адм.дело № 296/2017 г. е отхвърлил жалбата. Съдебното решение е влязло в сила на 07.08.2017 г.

В хода на административното производство през 2018 г. е проведено интервю рег.№ УП-9724/28.11.2018 г. с жалбоподателя (л.39). Последният е посочил, че е напуснал А., защото е имал проблеми с талибаните. Един ден, когато е пътувал от К. към М. Ш., е бил спрял от талибаните, които му задавали въпроси на езика пашу, а той е отговорял на езика дари. Бил е бит жестоко от талибаните, тъй като те са сметнали, че щом не владее езика пашу, а владее дари, значи работи за правителството. Бил е държан 4 месеца в техен затвор. През този период майка му е търсила връзки, за да го освободи. Платила е 1000 долара на един от талибаните, който се е разбрал с един от охранителите на затвора да направи така, че да успее да избяга. Охранителят е отворил вратата и жалбоподателят успял да избяга. След завръщането му е плъзнал слух, че през тези 4 месеца е работил за талибаните като доносител. Това предизвикало притеснението на жалбоподателя да не бъде арестуван за сътрудничество с талибаните. Тези събития са се случили преди 8-9 години. По това време той се

оближил с бъдещата си съпруга Т. – тогава негова първа братовчедка. С нея е избягал в И. с помощта на трафикант. В И. са се оженили и са живели 5-6 години, там се е родила голямата им дъщеря. В И. не са имали сигурност за живота си, защото са се притеснявали, че ако някой ги намери, ще ги върне в А.. На интервюто кандидатът е споделил, че е искал бъдеще за дъщеря си. Ето защо със съпругата си са заминали за Турция и там се е родило второто им дете. В Турция също не им е бил издаден никакъв документ и са преценили, че децата им няма да имат бъдеще, поради което са напуснали и Турция. Жалбоподателят е споделил, че от майка си знае за проблемите на съпругата си. Това, което знае от майка си, е че Т. е била трета съпруга на мъж, който я е тормозел. Самата тя до момента не му е разказвала нищо. В България е влязъл нелегално, като по пътя в горите между Турция и България е загубил сак с документи. Според кандидата в А. няма нито едно място, което да е спокойно и да има сигурност за живота им. Заявил е, че иска да остане да живее в България, иска да помага на хората, като може да се занимава със земеделие, да заварява, да боядисва и да готви.

С писмо рег.№ М-12199/04.12.2018 г. ДАНС е уведомила ДАБ, че не възразява на жалбоподателя да се предостави закрила в РБългария, ако отговаря на условията по ЗУБ.

По преписката е приобщена справка вх.№ МД-739/05.11.2018 г. на дирекция "Международна дейност" при ДАБ относно общото положение в А., а в хода на съдебното производство е приложена и актуална справка вх.№ МД-430/19.07.2019 г. на дирекция "Международна дейност" при ДАБ, на която Съдът ще се спре по-долу. Справките са съставени съгласно Методологията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището за изготвянето на информация за страните на произход на база внимателно подбрани, публично достъпни външни източници, посочени в края на документа.

По подадената молба е изготвено становище на мл.експерт в РПЦ-С., отдел "ПМЗ-кв.Военна рампа", с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С обжалваното Решение № 2012/29.03.2019 г. на Председателя на ДАБ на жалбоподателя Р. е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 във вр.с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 във вр.с чл.9 ЗУБ. За да направи този извод, органът е изложил установената в хода на производството бежанска история на чужденеца. След извършен анализ на установените обстоятелства е приел, че по отношение на молителя не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец и на хуманитарен статут. Случаят е разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. След анализ на информацията по справката на дирекция "Международна дейност" при ДАБ административният орган е счел, че не се установяват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Административният орган е посочил, че от цитираната справка е видно, че насилието в А. не е безогледно, а спрямо заявителя не са налице основания да се счита, че съществува реален риск от тежки посегателства. Приел е и че посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да живее в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл.9, ал.8 ЗУБ.

По делото бяха приети следните писмени доказателства: документите от административната преписка, писмените доказателства по постановяване на Решение № УПХ-72/02.09.2016 г. на интервюиращ орган при ДАБ и решението по адм.дело № 296/2017 г. на Административен съд-гр.Х.

В приета по делото актуална справка вх.№ МД-430/19.07.2019 г. на дирекция "Международна дейност" при ДАБ се отбелязват данни за устойчиво повишаване на броя на завърналите се в А., като през 2016 г. и 2017 г. са били годините на връщането на почти 1,7 милиона документирани и без документи афганистански бежанци; а от януари 2019 г. са се завърнали още над 520 000 бежанци. Сочи се, че правителството на А. продължава да следва амбициозна програма за реформи. Относно текущото икономическо развитие е посочено, че в А. се наблюдава възстановяване на растежа от 2015 г. насам, като растежът се ускорява до 2,3 % през 2016 г. и достига 2,7 % през 2017 г., инфлацията е останала умерена през 2017 г., а през 2018 г. намалява, за 2019 се очаква лик фискален дефицит. Изнесени са данни за растеж на износа и вноса, фактори, спомогнали за увеличение на търговското салдо. Относно вътрешнополитическата обстановка се отбелязва, че все още съществуват проблеми със сигурността на територията на А. поради осъществявани в отделни провинции на страната терористична дейност, самоубийствени атентати и нападения от бунтовници, и продължаване на кампаниите за прочистване от терористи, извършвани от силите за сигурност. Сочат се данни за започнали протести и антиправителствени демонстрации в Афганистанската столица, като протестиращите изискват повече сигурност. Разкрива се данни, че талибаните продължават да убиват персонала на силите за сигурност, използвайки разнообразни тактики. Специалният представител на САЩ за помирение в А. се е срещнал с талибаните на 9 юли, преговорите са били трудни, но в посока на сключване на споразумение за изтегляне на американски войници от А. в замяна на талибански гаранции, че няма да приютят чуждестранни бойци. Налице са данни относно възможностите за вътрешно разселване, като се посочва, че като цяло Афганистанските градски центрове се разглеждат като по-сигурни от селските райони, повечето от градските центрове се контролират от правителството, което ги защитава от бунтовническите атаки и по тази причина тези градски центрове привличат голяма част от вътрешно разселените лица.

В приетата по искане на жалбоподателя Позиция на ВКБООН относно ситуацията в А. са налице данни за следното:

В А. е налице сблъсък между Националните сили за сигурност на А., подпомагани от международните въоръжени сили, и антиправителствени елементи. Според Генералния секретар на ООН А. продължава да е изправен пред огромни предизвикателства в политиката, икономиката и сферата на сигурността. Положението със сигурността в А. остава непредсказуемо, като цивилните продължават да носят товара на конфликта. След оттеглянето на чуждестранните въоръжени сили през 2014 г. се наблюдава влошаване на положението със сигурността и засилване на военния конфликт в А.. Талибаните продължават да завоюват контрол върху все повече райони, а Ислямска държава показва все по-големи способности да разширява географското покритие на влиянието си, което дестабилизира положението.

Антиправителствените елементи предприемат все повече нападения, насочени специално към цивилни, особено самоубийствени атентати със самоделни взривни устройства и комплексни атаки. Талибаните за засилили атаките си в К. и други

главни градски зони и са демонстрирали все по-голямо внимание към нападения срещу афганистанските сили за сигурност с причиняване на многобройни цивилни жертви. Изразява се загриженост относно капацитета и ефективността на националните сили за гарантиране на сигурност и стабилност на територията на А.. Ислямска държава запазва гъвкавостта си въпреки засилените международни и вътрешни операции и продължава участието си в сблъсъци и срещу афганистанското правителство, и срещу талибаните, като "се предполага, че групировката е разширила географския си обхват и е укрепила присъствието си извън източната част на страната." Ислямска държава е извършила нападения срещу военни и чуждестранни военни цели и цивилно население, сред които най-вече религиозни обекти, лидери и поклонници, шиити, журналисти и медийни организации, както и атаки, които свидетелстват за насоченост срещу международната общност.

Антиправителствените елементи извършват извънсъдебни екзекуции, изтезания и малтретиране и не позволяват на цивилните да упражняват правата си на свободно движение, свобода на словото, политическо участие, както и на достъп до образование и здравеопазване и правото на ефективна правна защита. Те се възползват от липсата на правителствени механизми или услуги за правораздаване, за да наложат свои паралелни "съдебни" структури. Управлението на А. и придържането към върховенството на закона се смятат за особено слаби. Способността на правителството да защитава правата на човека се подкопава в много райони от несигурността и големия брой нападения от страна на АПЕ. Селските и нестабилните райони, според съобщенията, страдат от като цяло слаба официална съдебна система, която не е способна ефективно и надеждно да решава граждански и наказателни дела. Високото равнище на корупция, трудностите с ефективното управление и атмосферата на безнаказаност се съобщават от наблюдателите като фактори, които отслабват върховенството на закона и подкопават способността на държавата да осигури защита срещу нарушения на правата на човека. Отговорността за нарушенията на правата на човека остава слаба, като е налице малка или никаква подкрепа за въвеждане на преходни правораздавателни механизми. Корупцията е засегнала много части от държавния апарат на национално, провинциално и местно равнище. Афганистанските граждани трябва да плащат подкупи, за да получат публични услуги от служби като областната управа, общината и митницата. Смята се, че в полицията корупцията е вътрешно присъща, както и злоупотребите с власт и изнудването. Съдебната система също е проядена от повсеместна корупция.

ВКБООН признава правото на всички лица да се завърнат в страната си на произход, дори и при неблагоприятни обстоятелства. Има готовност да подпомага афганистанците, които са регистрирани като бежанци в съседни на А. страни и решават доброволно да се завърнат в А.. Въпреки усилията на правителството и международната общност, завърналите се продължават да се сблъскват с различни затруднения при интеграцията си. По-общо, доброволното репатриране и принудителното връщане на търсещи закрила лица, получили отказ на молбите си, са напълно различни процеси, свързани с различни отговорности на участниците. Ето защо ангажиментът на ВКБООН към афганистанците, решили доброволно да се завърнат в А., не трябва да се възприема като оценка от страна на ВКБООН на сигурността и другите аспекти на положението в А. за лицата, подали молба за международна закрила в страните на убежище.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл.87 ЗУБ е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

При извършена служебна проверка относно законосъобразността на оспореното решение на основанията по чл.146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.48, ал.1, т.3 ЗУБ - Председателят на ДАБ, който е овластеният от закона орган да се произнесе по молби за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Относно статута на бежанец.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Верен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално правно основание по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. Изложените от жалбоподателя твърдения в хода на административното производство не обосновават наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата по произход, а посочените причини за напускането на А. са от икономически характер и са извън приложното поле на ЗУБ. На интервюто кандидатът двукратно е споделил, че водещ за него е бил стремежът му да осигури бъдеще за дъщеря си. Нито общата обстановка съгласно горесцитираните справки дават основание да се приеме, че са налице основателни опасения от преследване, нито самият жалбоподател е заявил да има сериозни опасения от преследване по смисъла на чл.8 ЗУБ. Той не твърди спрямо него да са били предприемани реални действия по преследване, както и изрично е заявил, че не е политически ангажиран.

Налице са съществени противоречия в бежанската история на чуждия гражданин, които поставят под съмнение нейната достоверност. На първо място се констатира разминавания във времето, което кандидатът твърди да е прекарал в третите страни - И. и Турция. На интервюто от 2016 г. той е твърдял, че в И. е останал около 20 дни, след това отишъл в Турция, където е останал още 40 дни. Впоследствие, на интервюто от 2018 г. лицето вече настоява, че в И. са живели 5-6 години със съпругата си, там се е родила голямата им дъщеря.

На второ място чужденецът дава недостоверни сведения относно задържането си от талибаните. Ако на интервюто от 2016 г. е заявил, че майката му е заплатила откуп в размер на 1000 долара, за да бъде освободен, на интервюто от 2018 г. променя версията си, като изтъква, че майка му е платила въпросните 1000 долара като подкуп на един от талибаните, който чрез охранител от затвора е създал предпоставки да може жалбоподателят да избяга.

Спрямо жалбоподателя не се установяват други дискриминационни или неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Напуснал е А. заедно със съпругата си с цел да стигнат Германия. От съществено значение е заявеното на първото интервю искане от властите в РБългария да му помогнат да стигне до Германия, като на въпроса дали потвърждава молбата си за закрила той е отговорил, че няма да остава тук, за да се наложи да я потвърди. Неубедително звучи и версията, че със съпругата си са избягали в И., доколкото не е имало данни да са били обект на преследване, както и че вече в И. са се притеснявали, че ако някой ги намери, ще ги върне в А.. Не е имало заплахи и гонения, за да се приеме за достоверно, че някой (непосочено кой) ще се заеме да ги върне в страната им по произход.

От съществено значение за предоставяне на статут на бежанец съгласно ЗУБ и Ж. конвенция е съществуването на основателни опасения от преследване по причина на раса, религия,

националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. Преценката следва да конкретна. Задължение на искащия убежище е да представи необходимите елементи за оценка на истинността на изброените факти и обстоятелства. След като достоверността на твърденията му бъде достатъчно добре установена, не е необходимо да се търсят детайлни потвърждения на изложените факти, съмненията следва да се разрешават в полза на искащия убежище, освен ако няма основателни причини това да не се прави. Фактите и обстоятелствата за целите на предоставянето на статут на бежанец следва да се оценяват в сътрудничество с молителя.

Понятието "преследване" по смисъла на чл.8, ал.4 и ал.5, дефинирано като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като съгласно ал.5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, законови, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл.12, ал.1, т.1-3. За да може да се квалифицират като преследване по смисъла на чл.8 ЗУБ, събитията, които са претърпени или представляват заплаха, трябва да: - са достатъчно тежки, според тяхното естество или повторение, или да представляват сериозно посегателство на правата на човека, например живота, свободата или физическата цялост, или след преглед на всички елементи в досието се установи, че те очевидно не позволяват на лицето, което ги е претърпяло, да продължи да живее в страната по произход, и - се основават на една от причините за преследване по чл.8 раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения. Понятието раса включва принадлежност към различни етнически групи. Като общо правило може да се приеме, че преследването е на расова основа, когато преследвачът възприема обекта на преследването като принадлежащ към друга расова група, различна от неговата, от което произтича действителна или въображаема разлика и това е мотивът на неговите действия. Хипотезата е неотнормирана към разглеждания случай - молителят не навежда каквито и да било доводи в тази насока.

Следователно жалбоподателят не сочи обоснована причина, поради която не е останал в А., попадаща в приложното поле на чл.8 ЗУБ.

С оглед на изложеното Съдът намира, че представените от кандидата факти и обстоятелства не представляват основание за предоставяне статут на бежанец по цитираната разпоредба. Правилно и обосновано ответникът е приел, че изложените причини не са правнозначими за търсената защита и не са предпоставка за предоставяне на статут бежанец по смисъла на чл.8 от ЗУБ.

Относно хуманитарния статут.

Съгласно чл.9, ал.1 от Закона за убежището и бежанците хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. С цел да се даде отговор относно наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, следва да се разгледат в сравнителен план трите вида "тежки посегателства", посочени в чл.9, ал.1 от закона, представляващи условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може дадено лице да се счита способно да търси хуманитарен статут, когато има сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят е изложен на "реална опасност от такива посегателства" в случай на връщане в съответната страна. При разглеждането на този въпрос Съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г. Съгласно посоченото решение на СЕС следва да се отбележи, че използваните в чл.15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти относно условията за предоставяне на

статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила изрази "смъртно наказание", "екзекуцията", както и "изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, наложени на молител", абсолютно идентични на тези, посочени в ЗУБ, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в чл.15, б."в" от Директивата като изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителката, обхваща една по-обща опасност от посегателство.

Всъщност по-скоро се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на гражданско лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт". На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като "безогледно", термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът "лични" трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу граждански лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращо протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че гражданско лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в чл.15, б."в" от Директивата. Това тълкуване, което е в състояние да осигури приложно поле, присъщо на чл.15, б."в" от Директивата, не се опровергава от формулировката на съображение 26 от нея, според което опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една страна, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Макар въсъщност това съображение да предполага, че само обективното констатиране на свързана с общата ситуация в дадена страна опасност по принцип не е достатъчно за установяване, че прогласените в чл.15, б."в" от Директивата условия са изпълнени по отношение на определено лице, неговата редакция чрез използването на изречение "обикновено" все пак допуска хипотезата за извънредна ситуация, която би се характеризирала с толкова висока степен на опасност, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че това лице индивидуално би се изложило на разглежданата опасност.

И. характер на тази ситуация се потвърждава и от факта, че съответната закрила е субсидиарна и според общия смисъл на чл.15 от Директивата, тъй като дефинираните в б."а" и "б" от този член посегателства предполагат ясна степен на индивидуализация. Макар несъмнено да е вярно, че колективни фактори играят съществена роля за прилагането на чл.15, б."в" от Директивата, в смисъл че съответното лице спада, както други лица, към кръг от потенциални жертви на безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, това не променя факта, че тази разпоредба трябва да представлява обект на систематично тълкуване в съответствие с другите две посочени в чл.15 ситуации и следователно трябва да се тълкува в тясна връзка с тази индивидуализация. В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на СЕС, чл.15, б."в" от Директивата във връзка с чл.2, б."д" от същата трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на

характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Посочените от заявителя обстоятелства, обуславящи желанието му да получи статут, не са сред основанията обосноваващи необходимост от предоставяне на хуманитарен статут. На първо място, обосновано административният орган е приел, че срещу молителя не са предприети действия нито от официалните власти, нито от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Изложената бежанска история не води до извод, че жалбоподателят е бил принуден да отпътува от А. поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Няма данни и търсещият закрила да е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, произтичащо от държавата или от някоя групировка. Правилни са и изводите на Председателя на ДАБ по отношение на ситуацията в държавата по произход. Видно от всички приложени по делото справки, А. не се намира в състояние на вътрешен или международен конфликт до степен за чужденеца да е налице заплахата поради самия факт на пребиваване там. Оспорващият не е заявил *никакви* данни за лично засягане или застрашаване във връзка с военни или международни конфликти. Същевременно, в представените по делото справки за ситуацията в А. на дирекция "Международна дейност и европейски бежански фонд" на ДАБ не се съдържат данни, въз основа на които да се направи извод, че насилието е достигнало изключителна степен, което да налага предоставяне на статут на чужденеца независимо от липсата на доказателства за лично засягане.

Част от данните на ВКБООН, представени в съдебното производство, са неотнормими към случая на С. Р., доколкото сочат селските райони като проблемни от гледна точка на сигурността, а жалбоподателят е родом от столицата К.. На следващо място, независимо от изтъкнатите данни за предприети нападения, насочени към цивилни, особено самоубийствени атентати със самоделни взривни устройства и комплексни атаки, справката на ВКБООН не сочи положението за непоносимо за цивилните граждани, които със самото си присъствие на територията на страната биха били засегнати от конфликта. Не се отрича и тенденцията към увеличаване броя на завърналите се в страната бежанци. Най-сетне, ВКБООН сочи, че ангажиментът му към афганистанците, решили доброволно да се завърнат в А., не трябва да се възприема като оценка на сигурността и другите аспекти на положението в А. за лицата, подали молба за международна закрила в страните на убежище.

Ето защо Съдът намира, че приетите нови доказателства също не водят до извод за наличие на пряка заплахата спрямо него в случай, че се върне в държавата си по произход. Споделят се от Съда мотивите на решаващия орган за установени противоречия в изложената бежанска история, подробно описани по-горе в решение, които не следва да се повтарят.

Следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на СЕС чл.15, б.в) от Директивата във връзка с чл.2, б.д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от

компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Съществуването на въоръжен конфликт трябва да бъде признато с оглед прилагането на чл.15, б.в), когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо този конфликт да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт, който няма международен характер по смисъла на международното хуманитарно право и без интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили и продължителността на конфликта да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия – решение от 30 януари 2014 г. на СЕС по дело С-285/2012 г.

Основна заплаха за състоянието на сигурността в А. са атентатите в страната, насочени срещу мисията на НАТО, представители на официалните власти и цивилни лица. От друга страна международните наблюдатели отбелязват, че в страната има напредък в развитието си, като промените на икономиката, държавното управление и сигурността започват да се нормализират. Наблюдава се подем на икономиката, стимулиран най-вече от осъществяването на инфраструктурни проекти.

Според общоприетите критерии на ВКБООН преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на А. трябва да бъде строго индивидуална и следва да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той. Подробни съображения в тази насока са изложени и в публикуваните на интернет-страницата на Комисариата доклади за обстановката в А. www.unhcr.org. Повечето европейски държави разглеждат на индивидуален принцип молбите на афганските граждани за предоставянето на закрила, видно от посочената справка, вземайки като основен критерий за тяхната основателност, мястото от където произхождат кандидатите.

Не може да се приеме тезата на жалбоподателя, че в тежест на административния орган е било да докаже, че не съществува реален риск от тежки посегателства и гражданите на тази държава могат безпрепятствено и трайно да се ползват от ефективна закрила в страната си на произход.

Съвкупният анализ на изложените факти и представените нови доказателства не обосновават извод за наличие на пряка заплаха за чужденеца, поради което не са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила.

В чл.75, ал.2, изр. първо ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут ДАБ преценява всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. В конкретния случай това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на фактите и обстоятелствата, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, в частност - предоставяне на хуманитарен статут. Датата, към която следва да се преценява ситуацията относно държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл.9, ал.1 ЗУБ, е датата, когато Съдът се произнася по случая (в тази връзка Съдът съобрази и Решение от 15.11.1996 г. на ЕСПЧ по делото Ч. срещу О. кралство, § 85 и § 86 от същото, както и решение от 28.02.2008 г. на ЕСПЧ по делото С. срещу Италия, § 133 от същото). По делото се съдържат данни относно актуалната обществено - политическа ситуация в А., което е от съществено значение за преценката относно наличието на обстоятелства по чл.9, ал.1, б."в" ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, съобразено с тълкуването по посоченото решение на СЕО. В процесния случай, обаче не се установява наличието на вътрешен или международен конфликт на територията на А.. От анализа на информацията, съдържаща се в представената по делото

справка, от анализа на информацията, съдържаща се в докладите на организациите Н. Р. W. и А. I. не следва, че в страната е налице безогледно насилие.

В разглеждания казус не съществуват доказателства за това, че ситуацията в страната достига до границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи. От посочените справки е видно, че обстановката в К. е относително сигурна и спокойна. В последните години талибаните са изтласкани от правителствените сили и полицията. В страната се наблюдава макар и бавна, но постоянна тенденция към стабилизиране, съпроводена с икономическо и социално развитие. Независимо от факта, че в отделни провинции талибаните и други бунтовнически групи продължават да извършват нападения над мирни граждани, мащабът им не се доближава до утвърдените критерии за безогледно насилие. Няма съмнение, че на много места в А. има спорадични актове на насилие, съпроводени с жертви, но същите нямат масов характер.

Решението е законосъобразно, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд-София град, 42 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на С. Р., гражданин на А., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.Р., срещу Решение № 2012/29.03.2019 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: